

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118209616
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118209616.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu U. proti žalovaným 1/ T., 2/ M., o zaplatenie 1 525,52 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. júna 2020 č.k. 21Csp/151/2018-155 v spojení s opravným uznesením zo dňa 2. júla 2021 č.k. 21Csp/151/2018-212, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku I. m e n í tak, že žalobu v časti o zaplatenie 455,13 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 09.10.2018 do zaplatenia z a m i e t a .

Žalovaným 1/, 2/ p r i z n á v a náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100%.
Žalovaným 1/, 2/ p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 18. júna 2020 č. k. 21Csp/151/2018-155 v spojení s opravným uznesením zo dňa 2. júla 2021 č. k. 21Csp/151/2018-212 súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 455,13 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 09.10.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v zostávajúcej časti žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť mu 1 525,52 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 09.10.2018 do zaplatenia, zamietol. Žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40,34 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovaným vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tom, že žalobca za žalovaných uhradil náklady tretej osobe za vývoz odpadových vôd z kanalizácie, ktorej stavebníkom a vlastníkom bol žalobca. Nárok uplatnil za obdobie od roku 2014 do roku 2017, kedy bol realizovaný vývoz odpadových vôd a zo strany žalobcu hradené náklady. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle § 36 ods. 1, 3 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a § 23 ods. 1, § 25 ods. 3a, § 28 ods. 6, § 29 ods. 3, 4 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a kanalizáciách každý producent zodpovedá a v zásade má povinnosť zabezpečiť vývoz a likvidáciu odpadových vôd, ktoré produkuje. Vychádzal zo zistenia, že žalovaní sa od roku 2011 do havárie kanalizácie do roku 2014 domnievali, že vypúšťajú odpadové vody do verejnej kanalizácie a nemali vedomosť, že sa napojili na kanalizáciu, ktorá nebola funkčná a prakticky je niečím ako trativod. V tejto súvislosti súd prvej inštancie prisvedčil žalovaným, že nepochopiteľne zásadným spôsobom konal v rozpore so zákonom žalobca, keď umožnil odvod splaškov do nedokončenej, neskolaudovanej a nefunkčnej kanalizácie. Ďalej zistil, že po havárii v roku 2014, kedy splaškové vody unikli z nefunkčného telesa kanalizácie do okolia, príslušný úrad životného prostredia žalobcovi uložil povinnosť zabezpečiť neodkladne likvidáciu splaškových vôd. Žalobca pristúpil k akumulácii odpadových vôd v nefunkčnej, kapacitne postačujúcej kanalizácii, vývoz ktorej zabezpečil. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca bol nútený zabezpečiť likvidáciu splaškov v dôsledku havarijnej situácie, ktorú spôsobil, ale pokiaľ platil za odvoz splaškov, plnil za žalovaných, čím na ich strane došlo k bezdôvodnému obohateniu.

K tvrdeniu žalovaných, že vývoz splaškov bude obce realizovať zadarmo, uviedol, že žalovaní nedoložili žiadnu písomnú zmluvu a nimi tvrdený ústny sľub starostu označil za „právne nerelevantný“. Pri určení objemu vyprodukovaných splaškov žalovanými vychádzal z vyhlášky č. 397/2003 Z.z., podľa ktorej je predpokladaná produkcia splaškov na osobu a rok 34 m³. Za dôvodnú považoval námietku premlčania. Žaloba bola podaná 24.10.2018. Úhrady vyúčtované za roky 2014, 2015 a 10 mesiacov roka 2016 posúdil ako premlčané, preto žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 455,13 Eur (1525,52 - 1070,39) s úrokom z omeškania v zákonnej výške od 09.10.2018, teda odo dňa nasledujúceho po uplynutí dodatočnej lehoty na zaplatenie v zmysle predžalobnej výzvy. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v konaní (§ 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podali žalovaní 1/ a 2/ včas odvolanie. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil vo výroku I. tak, že žalobu v časti o zaplatenie 455,13 Eur s úrokom omeškania 5 % ročne od 09.10.2018 do zaplatenia zamietne, a vo výroku III. tak, že žalovaným 1/ a 2/ prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 % alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaní považujú rozsudok za nedostatočne zdôvodnený, a preto nepreskúmateľný. Súd sa v odôvodnení rozsudku s ich námietkami vôbec nevysporiadal, čím došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Sú toho názoru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pretože jednak nesprávne aplikoval na uvedenú vec ustanovenia zákona č. 442/2002 Z. z., nakoľko nešlo o verejnú kanalizáciu plniacu svoj účel, jednak neaplikoval ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. o rozpornosti s dobrými mravmi. Namietali, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia o bezdôvodnom obohatení, hoci k bezdôvodnému obohateniu v tomto prípade nedošlo, nakoľko povinnosť zabezpečiť likvidáciu splaškov bola uložená žalobcovi a nie im. Ak povinnosť zabezpečiť likvidáciu splaškov bola uložená žalobcovi, ktorý mal s plnením povinnosti určité náklady, nemožno podľa žalovaných uvažovať v tomto prípade o bezdôvodnom obohatení plnením za iného. Také nahliadanie súdu na vec neberie do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu a nepredstavuje spravodlivé riešenie veci. Poukazovali, že žalobca vydal stavebné povolenie a následne i skolaudoval rodinný dom, hoci nebolo zabezpečené bezpečné odvádzanie odpadových vôd z ich rodinného domu. Rodinné domy boli napojené na nefunkčné teleso tzv. kanalizácie bez jej riadneho utesnenia. O týchto skutočnostiach musel mať žalobca vedomosť, no napriek tomu začal konať až po vzniku havarijnej situácie. Nastal teda stav spôsobený výlučne konaním žalobcu. Tvrdili, že uplatnenie nároku žalobcom v tomto súdnom konaní je vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v rozpore s dobrými mravmi a nemá požívať právnu ochranu. Namietali nesprávne vyhodnotenie výpovedí svedkov k otázke existencie dohody medzi vlastními rodinných domov a žalobcom o tom, že žalobca bude vyvážať splašky bezplatne až do času riadnej kolaudácie verejnej kanalizácie. Žalovaní v konaní taktiež poukazovali na zvyšné štyri konania vedené na Okresnom súde Trenčín, ktoré sú skutkovo a právne totožné s týmto konaním, v ktorých boli žaloby žalobcu v plnom rozsahu zamietnuté. Sú toho názoru, že iné rozhodnutie súdu v tejto veci narúša princíp právnej istoty.

3. K odvolaniu sa vyjadril žalobca. Žalobca považuje rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti za vecne správny a zákonný a odvolacie námietky žalovaných proti správnosti tejto časti rozsudku za úplne neopodstatnené. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Poukázal, že žalovaní bez akéhokoľvek právneho titulu vypúšťali do stavby kanalizácie svoje splašky a nútili ho tým ako vlastníka stavby tento stav sanovať nákladným vývozom tejto kanalizácie. V danom prípade je úplne nerozhodné, že malo ísť v tej dobe o nepovolenú stavbu kanalizácie. To, že mu štátny orgán nariadil v konečnom dôsledku ako vlastníkovi stavby likvidovať splašky nachádzajúce sa na tejto stavbe a zabrániť tak ich unikaniu z tejto stavby do okolia, samo o sebe neznamena, že žalovaní mohli bez akýchkoľvek nákladov a právneho titulu zadarmo vylievať svoje splašky do tejto stavby. Podľa právnej úpravy prevedenej zákonom č. 364/2004 Z.z. o vodách v spojení so zákonom č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách platí, že za splaškovú vodu a jej likvidáciu zodpovedá jej producent. Žalovaní tak neoprávnene vypúšťali odpadové vody do žumpy žalobcu, s čím mu vznikli dodatočné náklady, a teda základ nároku na náhradu takto vzniknutých nákladov je nepochybné daný.

4. K vyjadreniu sa vyjadrili žalovaní 1/ a 2/, ktorí uviedli, že sa pridriavajú podaného odvolania voči rozsudku. Označili za úplne nesprávne a nepravdivé tvrdenie, že nútili žalobcu vyvážať splašky z kanalizácie, pretože to bol práve žalobca, ktorý umožnil vypúšťanie splaškov do tzv. telesa kanalizácie. Po tom, ako sa v roku 2014 zistilo, že stavba tzv. kanalizácie nie je zablendovaná, mali záujem uvedenú

vec riešiť, vybudovať si vlastné žumpy, toto však štatutárny zástupca žalobcu odmietol s tým, že obec zabezpečí vývoz splaškov na vlastné náklady do skolaudovania kanalizácie. Uvedené bolo preukázané svedeckými výpoveďami svedkov, ktoré však súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil. Tvrdenia žalobcu nezohľadňujú špecifiká konkrétneho prípadu, najmä však príčinu vzniku celej situácie (stavebné a kolaudačné rozhodnutie vydané žalobcom), nefunkčná a nepovolená stavba kanalizácie, ústna dohoda so štatutárom žalobcu o tom, že žalobca bude na vlastné náklady odvážať splašky až do kolaudácie kanalizácie, vôľa žalovaných vybudovať si vlastné žumpy, ktoré neboli zrealizované práve z dôvodu príslubu žalobcu o bezodplatnom vyvážaní splaškov. Všetky uvedené skutočnosti vo výsledku podľa žalovaných znamenajú, že nárokovanie si nákladov žalobcom voči žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi a takýto nárok žalobcu nemôže požívať právnu ochranu.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaných uviedol, že pokiaľ žalovaní poukazujú na kolaudačné rozhodnutie, a tým deklarujú svoje presvedčenie o tom, že ich dom bol napojený na obecnú kanalizáciu, tak len potvrdzujú tú skutočnosť, že na jednej strane vypúšťali svoje splašky do tejto kanalizácie a na druhej strane nikomu, a teda ani jemu za to neplatili žiadne poplatky (hoci podľa svojho presvedčenia o funkčnosti kanalizácie, zrejme poplatky hradiť mali). Žalobca opakovane odmieta tvrdenie žalovaných, že by starosta žalobcu uviedol žalovaným 1/, 2/, že ich splašky bude obec vyvážať na svoje náklady a že by starosta žalobcu bránil žalovaným vo vybudovaní žumpy. Žalovaní 1/, 2/ nepredložili žiadny doklad o tom, že by žalobcu o povolenie vybudovať žumpu vôbec žiadali.

6. Žalovaní 1/ a 2/ v priebehu odvolacieho konania postupne poukazovali na vydané rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.03.2021 č.k. 8CoCsp/1/2020-132, zo dňa 17.03.2021 č.k. 8CoCsp/9/2020-208, zo dňa 20.mája 2021 č.k. 5CoCsp/23/2020-178 a zo dňa 29.06.2021 č.k. 27CoCsp/23/2020-229. Predmetnými rozsudkami boli potvrdené rozsudky súdu prvej inštancie, ktorými bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá s tým, že predmetné konania boli skutkovo a právne takmer totožné s týmto konaním.

7. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. podľa 388 C.s.p. zmeniť z týchto dôvodov:

8. Odvolací súd pri preskúmaní veci vychádzal zo skutkového stavu nesporne zisteného súdom prvej inštancie, podľa ktorého žalobca vykonával likvidáciu (vývoz) odpadových vôd vypúšťaných žalovanými 1/ a 2/ do jeho stavby telesa - vyústenia nedokončenej kanalizácie - prostredníctvom ním zmluvne dohodnutého vývozcu, za ktorý vývoz plnil dohodnutú cenu. Z tvrdení žalovaných 1/, 2/ a žalobcu (viď prednes žalobcu na pojednávaní dňa 30.01.2020 - č.l. 131 spisu, cit. „Tvrdí, že povedal, že splašky bude obec odvážať“) vyplynulo, že medzi stranami sporu existovala dohoda o tom, že žalovaní 1/, 2/ budú vypúšťané odpadové vody odvážať do telesa žalobcu a že žalobca bude tento odpad vyvážať a likvidovať, čo bolo žalobcovi aj uložené rozhodnutím príslušného orgánu štátnej vodnej správy a starostlivosti o životné prostredie. Napokon existencii uvedenej dohody medzi stranami nasvedčuje aj správanie žalobcu v rozhodnom období. Žalobca mal totiž v rozhodnom období (roky 2014 -2017) preukázateľne vedomosť o odvážaní odpadových vôd vypúšťaných žalovanými 1/ a 2/ do jeho stavby telesa a voči tomuto konaniu žalovaných nezakročil a ani sa nebránil.

9. Spornou medzi stranami bola otázka, či sa žalobca zaviazal vykonávať túto službu na svoj účet alebo na účet žalovaných 1/ a 2/. Z vykonaného dokazovania je zjavné, že medzi stranami neexistovala dohoda, že sa žalovaní 1/ a 2/ majú na nákladoch za dohodnutý vývoz (likvidáciu splaškov) hradených žalobcom jeho zmluvnému dodávateľovi podieľať; takúto okolnosť od začiatku žalovaní 1/ a 2/ popierali, a napokon žalobcu ju ani netvrdil. Žalovaní tvrdili, že im žalobca uviedol, že túto službu bude vykonávať na svoj účet. Súd prvej inštancie vo veci vypočul ako svedkov vlastníkov ostatných dotknutých rodinných domov. Všetci svedkovia (B. L., E. I., O. J., N.C.) zhodne vypovedali, že žalobca im na spoločnom stretnutí za účelom riešenia situácie vzniknutej po zistení, že kanalizácia žalobcu, na ktorú sú rodinné domy napojené, je nefunkčná, nedostavaná a neskolaudovaná, uviedol, že odpadové vody bude vyvážať na svoje náklady a oni nebudú nič platiť. Súd prvej inštancie uvedené výpovede resp. skutočnosti zistené z výsluchov svedkov nehodnotil ani sa s nimi nevyporiadal. V odôvodnení rozsudku iba stručne skonštatoval, že „ústny sľub starostu obce v tejto súvislosti nemá žiadnu právnu relevanciu“. Tento svoj záver alebo konštatovanie však bližšie nevysvetlil, neodôvodnil ani necitoval

rozhodné ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých dospel k uvedenému záveru, neozrejmil úvahy, ktoré ho k tomuto záveru viedli, preto je jeho odôvodnenie v uvedenej časti nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie sa tak riadne nevyvsporiadal s vykonaným dôkazom výsluchom svedkov a so skutočnosťami týmto dôkazom zistenými. Odvolací súd však výpovede svedkov považuje za významný dôkaz, ktorý potvrdzuje pravdivosť tvrdení žalovaných 1/ a 2/ o existencii sľubu žalobcu, že nebudú za vývoz odpadových vôd vykonávaný žalobcom platiť (bez ohľadu na jeho právnu relevanciu), ktorý tak v nich dôvodne mohol vzbudiť dojem, že ide o bezodplatnú službu žalobcu žalovaným 1/ a 2/.

10. Tieto skutkové zistenia - existencia dohody o zabezpečení likvidácie splaškových vôd žalovaných 1/ a 2/ žalobcom a existencia prísľubu žalobcu, že sa tak udeje na účet žalobcu, potom aj podľa názoru odvolacieho súdu neodôvodňujú právny záver žalobcu o danosti bezdôvodného obohatenia žalovaných 1/ a 2/ z dôvodu plnenia za iného, ktoré je svojím charakterom mimozmluvným záväzkom. Nebol totiž splnený základný predpoklad, že osoba poskytujúca plnenie - žalobca by sama nemala právnu povinnosť plniť (sponchybňuje to uzavretá dohoda so žalovanými 1/ a 2/ o vývoze splaškových vôd). Uzavretá dohoda so žalovanými založila právny dôvod plnenia. Odvolací súd si je vedomý, že sa pri tomto (čiastkovom) právnom posúdení vynárajú ďalšie právne otázky, najmä či ide napr. z hľadiska formy, keďže úkony žalobcu sa vzhľadom na jeho právne postavenie spravujú osobitným predpisom - zákonom o obecnom zriadení, o platný právny dôvod, v prípade splnenia ktorého by prichádzalo do úvahy právne posúdenie veci podľa ustanovení upravujúcich zmluvné právne úkony, jednotlivé zmluvné typy, alebo neplatný právny dôvod, kedy by prichádzalo do úvahy právne posúdenie veci ako napr. bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu alebo ako zodpovednostný delikt, škoda a pod.).

11. Načrtnuté ďalšie úvahy právnej kvalifikácie veci sú však nadbytočné, pretože v danom prípade je pre spravodlivé vyriešenie sporu, ku ktorému je súd podľa základných princípov C.s.p. vždy povinný (čl.2), rozhodnou skutočnosťou fakt, že v osobe žalobcu sa spojili viaceré subjekty rozdielnych práv a povinností vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/, a to jednak vlastníci vyústenia nedokončenej kanalizácie, ktorý vykonával likvidáciu odpadových vôd vypúšťaných žalovanými 1/ a 2/, jednak orgán štátnej správy na úseku stavebníctva, ktorý žalovaným 1/ a 2/ povolil užívanie rodinného domu produkujúceho odpadové vody.

12. Tento fakt potvrdzuje správnosť hlavného argumentu žalovaných 1/ a 2/, že prvotnou príčinou sporu je konanie žalobcu na počiatku ich viacerých vzájomných vzťahov, a to jeho konanie ako orgánu štátnej správy na úseku stavebníctva, ktorý v rozpore so skutočnosťou a tak v rozpore so zákonom (protiprávne) povolil užívanie rodinného domu žalovaným 1/ a 2/ bez zabezpečenia riadneho odvádzania odpadových vôd. V prípade, ak by žalovaní 1/ a 2/ neboli uisťovaní žalobcom o vybudovanej a funkčnej kanalizácii, zabezpečili by si odvoz svojich odpadových vôd už pri výstavbe rodinného domu iným spôsobom. Do uvedenej situácie ich tak „zavliekol“ práve žalobca svojím zavineným vedomým protiprávnym konaním, voči ktorému ako orgánu štátnej správy by na základe tohto konania mohli naopak žalovaní 1/ a 2/ vzniesť zákonné nároky, napr. požadovať náhradu škody.

13. Zo zisteného skutkového stavu ďalej vyplynulo, že žalobca sám vytvoril tento protiprávny stav vybudovaním nepovolennej a neskolaudovanej stavby kanalizácie, ktorá nemala zabezpečené primerané čistenie, v dôsledku čoho bol ohrozený verejný záujem z hľadiska ochrany životného prostredia, podzemných vôd a tým aj zdravia osôb, ktorú stavbu (teleso) žalobca umožnil užívať žalovaným 1/ a 2/ i ďalším vlastníkom dotknutých rodinných domov. Žalobca v čase, keď boli domy napájané na kanalizáciu, vedel, že kanalizácia nie je skolaudovaná a že odpadové vody odvádzané kanalizáciou nemajú zabezpečené primerané čistenie. Túto situáciu žalobca dlhé roky neriešil, pretože až do roku 2014 neboli odpadové vody z telesa vyvážané, čoho následkom bolo ohrozenie a znečistenie podzemných vôd.

14. Vzhľadom na uvedené individuálne okolnosti prípadu sa odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie stotožnil s názorom žalovaných 1/ a 2/, že požadovaný výkon práva žalobcu je v dôsledku zásady, že z nepráva (protiprávneho konania) nemôže vzniknúť právo, v rozpore s dobrými mravmi, ktorý prípad upravuje § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

15. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Hoci § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka neobsahuje právne následky naplnenia toho predpokladu, čo je všeobecne známym problémom tohto ustanovenia, je potrebné vziať do úvahy všeobecne platnú zásadu zákazu zneužitia práva, ktoré takémuto výkonu práva odopiera právnu ochranu (obdobne § 265 Obchodného zákonníka uplatňujúceho sa na oblasť obchodnoprávných vzťahov „výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu“). V procesnej rovine je následkom zistenia tohto predpokladu nepriznanie právneho nároku, teda zamietnutie žaloby.

17. Odvolací súd ako ďalší dôvod pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby uvádza princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 2 C.s.p., ktorým sa riadi civilné sporové konanie, a poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne ako odvolacieho súdu (potvrdzujúce zamietnutie žaloby) v skutkovo a právne rovnakých veciach toho istého žalobcu vedených pod. sp.zn. 8CoCsp/1/2020, 8CoCsp/9/2020, 5CoCsp/23/2020 a 27CoCsp/23/2020, od ktorých nemal odvolací súd v tejto veci dôvod odkloniť sa.

18. Preto odvolací súd nepovažuje vyhovujúci výrok I. súdu prvej inštancie za vecne správny.

19. Podľa § 388 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalobu zamietol aj v rozsahu, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

21. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaní 1/ a 2 / boli v konaní úspešní, a preto im v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania voči žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)